

[Alfred Jensen.]

skal de bemandede af fremmede styrker, vil det vel også betyde øgede udgifter. Under alle omstændigheder vil jeg tro, at der vil blive tale om en øget belastning af Danmark, hvis man beslutter sig til at bemandede baserne.

I forbindelse med omtalen af den amerikanske stationering i sommer blev det oplyst, at de amerikanske styrker ville blive ledsaget af deres hustruer og børn samt 2 500 personer, som skulle have anvist boliger; uden udgift for den danske stat vil det næppe kunne spænde af. Derfor har det i forbindelse med behandlingen af finanslovsforslaget betydning at få oplyst, hvad disse forskellige uformelle forhandlinger, besøg og meningsudvekslinger går ud på. Folketinget såvel som offentligheden har krav på at blive informeret om, hvilke planer og henstillinger der forekommer indenfor NATO-organisationen, som vil få indflydelse på vore forhold og udgifter frem i tiden.

Det er også berettiget at rejse det spørgsmål, om forslaget tal på andre områder holder. Ministeren er selv inde herpå og gør opmærksom på, at hvis der opstår nedgangstendens i den indenlandske økonomi, vil provenuet af forbrugsafgifterne blive mindre end forudsat, samtidig med at en sådan udvikling vil skabe behov for øgede udgifter på en række områder. Jeg vil tro, at ministeren for den sags skyld også kunne have taget en nedgang i de direkte skatters provenu med; det kan ikke tænkes at blive uberørt, hvis en sådan nedgang kommer.

Jeg er enig i, at trods al tale om stabilitet og fremgang i landets økonomi og udenrigske handelsbalance kan man forudse en sådan nedgang. Det er alt andet end lyse fremtidsperspektiver, der ridses op i finansministerens fremsættelsestale. Produktionen er stagnerende i mange vesteuropæiske lande og erhvervenes investeringer endog dalende. Det betyder tilbagegang i samhandelen såvel med europæiske som oversøiske lande, der har set deres eksportindtægter falde.

Danmark kan tale med om disse foreteelser og vanskeligheder. Der tales om, at USA i det kommende år kan komme ud for et konjunkturedslag, og det erkendes, at selv en ringe nedgang i USA vil få alvorlige følger for vort land.

For os kommer dette ikke som nogen overraskelse. Vi har påvist, at kapitalismen indeholdt disse kriseelementer. Vi har også sagt, at disse kapitalismens svagheder ikke kunne overvindes ved hjælp af handelsmæssig afspærring, oprustning og krigsøkonomi. Vi har sagt, at sådanne foranstaltninger i stedet for ville tjene til at øge vanskelighederne og skærpe modsætningerne i den kapitalistiske verden.

Når det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i går talte om, at vor usikre stilling i høj grad skyldes skævheden i forholdet mellem eksportens og importens priser, og kædede det sammen med forskellen i prisudviklingen for råstoffer og færdigvarer, har han netop rørt ved en af krigsøkonomiens og oprustningens følger. Det er klart, at når man skærer befolkningens købekraft ned og anvender gigantiske beløb til indkøb af råstoffer til rustningsformål, må det bevirke en skævhed i prisudviklingen. Derfor er det givet, at det ikke nytter at fortsætte på det gamle grundlag, en forceret oprustning med fortsat efterspørgsel efter råstoffer; derigennem løses problemerne ikke, hverken for vort land eller for andre lande. Og det nytter i den forbindelse ikke stort at tale om at sænke arbejdernes lønninger, enten ved rationalisering, produktivetsforøgelse eller ved en direkte nedskæring af lønnen. Det klarer ikke de vanskeligheder, vort land og andre lande står overfor. Det er ikke udelukkende et konkurrencespørgsmål. Spørgsmålet er også, om vi overhovedet kan finde købere til vore varer i den del af verden, vi hidtil har søgt at afsætte hovedparten af vor produktion for eksportformål til. Hvis det udelukkende var et konkurrencespørgsmål, findes der andre muligheder for at bringe omkostningsniveauet ned. Men det er, som om man, når